

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Sławomir Pauter
Sędziowie	Sędzia WSA Michał Ruszyński (spr.) Sędzia WSA Adam Jutrzenka-Trzebiatowski
Protokolant	st. sekr. sąd. Monika Walentynowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2016 r.
sprawy ze skargi Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie
na bezczynność Wójta Gminy Bojadła
w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej

- I. umarza postępowanie w zakresie zobowiązania Wójta Gminy Bojadła do załatwienia wniosku skarżącego Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie z dnia 4 stycznia 2015 r.,
- II. stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności,
- III. stwierdza, że bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa,
- IV. zasądza od Wójta Gminy Bojadła na rzecz skarżącego Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie kwotę 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania.

na oryginale własowe podpisy
Za zgodność z oryginałem

20. 04. 2016
dnia podpis *Monika Walentynowicz*

UZASADNIENIE

21 stycznia 2016 r. Stowarzyszenie Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie, wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS 0000292939, reprezentowane przez profesjonalnego pełnomocnika wniosło skargę na bezczynność Wójta Gminy Bojadła w przedmiocie nieudostępnienia informacji publicznej, zgodnie z treścią wniosku Stowarzyszenia z 4 stycznia 2015 r., co w ocenie skarżącego stanowi naruszenie art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP i art. 1 ust. 1 w zw. z art. 10 ust.1, art. 13 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. 2014 r., poz. 782, zwanej dalej u.d.i.p).

W skardze Stowarzyszenie wносиło o: 1. stwierdzenie, że bezczynność Wójta Gminy Bojadła miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa, 2. zobowiązanie strony przeciwnej do dokonania czynności w zakresie udostępnienia informacji publicznej zgodnie z wnioskiem z 4 stycznia 2015 r., 3. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu Stowarzyszenie podało, że od kilku lat uczestniczy w projekcie Biura Ochrony Zwierząt przy Fundacji dla Zwierząt ARGOS, polegającym na badaniu problemu bezdomności zwierząt w jego wymiarze publicznym. W związku z powyższym 4 stycznia 2015 r. skarżący złożył drogą elektroniczną do Wójta Gminy Bojadła (na adres urząd@bojadla.pl pobrany z Biuletynu Informacji Publicznej Gminy Bojadła) wniosek o udostępnienie informacji publicznej w następującym zakresie:

1. z kim (imię, nazwisko lub nazwa, adres) gmina miała obowiązujące w 2014 r. umowy albo komu (imię, nazwisko lub nazwa, adres) udzielała doraźnych zleceń wyłapywania/odławiania bezdomnych zwierząt?,
2. z kim (imię, nazwisko lub nazwa organu) gmina miała obowiązujące w 2014 r. umowy albo komu (imię, nazwisko lub nazwa, adres) udzielała doraźnych zleceń zapewniania opieki bezdomnym zwierzętom?,
3. ilu bezdomnym psom/kotom zapewniono opiekę na koszt gminy w 2014 r.? (nie licząc zwierząt, którymi zajęto się w latach poprzednich),
4. jaki był w 2014 r. koszt realizacji całego zadania przewidzianego ustawą o ochronie zwierząt wyłapywanie/odławianie, opieka, usługi weterynaryjne, dokarmianie, inne)?,
5. ponadto wniesli o udostępnienie treści i postaci umowy/umów (wraz załącznikami) o zapewnienie opieki bezdomnym zwierzętom w 2014 r.

Stowarzyszenie wyjaśniło, że elektroniczna wiadomość, zawierająca wniosek o udostępnienie informacji publicznej, została doręczona 5 stycznia 2015 r. Po upływie ustawowych terminów do udzielenia odpowiedzi określonych przez art. 13 ust. 1 u.d.i.p, wobec braku reakcji na wniosek, wnioskodawca dwukrotnie elektronicznie monitował Gminę Bojadła – 16 lutego 2015 r. oraz 9 marca 2015 r. Pomimo to, do dnia złożenia skargi podmiot obowiązany nie udostępnił wnioskowanej informacji publicznej, nie powiadomił wnioskodawcy o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, ani też nie wydał w tym przedmiocie decyzji odmownej. Zatem - w ocenie skarżącego - Wójt Gminy Bojadła dopuścił się rażącej bezczynności, biorąc pod uwagę fakt otrzymania przez organ wniosku, ilość monitów oraz czas (ponad rok), jaki upłynął od dnia doręczenia wniosku.

Odpowiadając na skargę Wójt Gminy Bojadła wniósł o jej oddalenie. Organ potwierdził fakt otrzymania 4 stycznia 2015 r. wniosku o udostępnienie informacji publicznej. Niestety z niewyjaśnionych przyczyn wniosek nie trafił na stanowisko merytoryczne zobligowane do udzielenia odpowiedzi w zakresie wnoszonym przez wnioskodawcę. Ponowiony wniosek Stowarzyszenia z 16 lutego 2015 r. został dostarczony drogą elektroniczną do Urzędu Gminy Bojadła i niezwłocznie przekazany został na odpowiednie stanowisko merytoryczne. Organ wyjaśnił, że z dokumentacji będącej w jego posiadaniu wynika, że pracownik merytoryczny 20 lutego 2015 r. przygotował odpowiedź na wniosek, który został zatwierdzony i podpisany przez osobę upoważnioną do reprezentowania organu. Następnie zatwierdzona odpowiedź wysłana została przez pracownika merytorycznego pocztą elektroniczną, przy czym przy adresie popełniono błąd (zamiast „lubuskie@obrona-zwierząt.pl” wskazano „lubuski@obrona-zwierząt.pl”). Niezależnie od powyższego żądana informacja wysłana została do wnioskodawcy listem zwykłym. Pracownik wysyłający informację był przekonany, że informacja dotarła do wnioskodawcy. Ze względu na utrudniony kontakt z wnioskodawcą (wynikający choćby z faktu, iż kontakt telefoniczny – zgodnie z informacją na stronie internetowej – możliwy jest dopiero po godz. 15, a również po tej godzinie nikt nie odbiera telefonu) pracownik nie potwierdził dotarcia wnioskowanych informacji do adresata. Po wykryciu tego błędu, informacja o którą wносиło Stowarzyszenie, została wraz z wyjaśnieniem przekazana drogą elektroniczną 25 stycznia 2016 r. Przedstawiciel Stowarzyszenia potwierdził otrzymanie informacji.

Z przedstawionych wyżej informacji wynika zatem, że co do zasady organ zareagował na złożony przez skarżącego wniosek. Niedostarczenie zaś informacji wnioskodawcy było skutkiem zwykłej omyłki, a jednocześnie trudno wyjaśnić przyczyny, dla których informacja wysłana wnioskodawcy pocztą zwykłą nie została mu dostarczona. W żadnym natomiast wypadku nie może być mowy o intencjonalnym zaniechaniu organu, ani jego rażącej bezczynności. Niedopatrzenie ze strony pracownika wysyłającego odpowiedź na błędny adres pociągnęło za sobą ciąg kolejnych zdarzeń doprowadzających do braku odpowiedzi w tym zakresie. Nie było to jednak działanie celowe, a organ pozostawał w przekonaniu, że doszło do udostępnienia informacji. Niezwłocznie po wykryciu błędu informacja została przekazana.

Sąd pismem z 22 lutego 2016 r. wezwał pełnomocnika skarżącego do podania jakie jest jego - wobec udostępnienia żądanej informacji - aktualne stanowisko w sprawie.

W odpowiedzi na ww. wezwanie strona skarżąca – pismem z 16 marca 2016 r. – poinformowała Sąd, iż podtrzymuje złożoną skargę. Wskazała, że dopiero jej złożenie zmusiło organ w końcu do skutecznego udostępnienia żądanej informacji publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm., zwanej dalej P.p.s.a), sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. W świetle art. 3 § 2 pkt 8 P.p.s.a kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4a P.p.s.a, tj. mających za przedmiot: 1) decyzje administracyjne; 2) postanowienia w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty; 3) postanowienia w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie; 4) inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, a także (4a) pisemne interpretacje przepisów prawa podatkowego w indywidualnych sprawach.

Stosownie do generalnej reguły z art. 134 § 1 P.p.s.a sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną w niej podstawą prawną. Oznacza to, że bierze pod uwagę wszelkie naruszenia prawa, a także wszystkie przepisy, które powinny znaleźć zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, niezależnie od żądań i wniosków podniesionych w skardze.

W przypadku skarg na bezczynność kontroli sądu poddawany jest brak aktu lub czynności w sytuacji, gdy organ miał obowiązek podjąć działanie w danej formie i w określonym przez prawo terminie. Dla dopuszczalności skargi na bezczynność nie mają znaczenia powody, dla jakich akt nie został podjęty lub czynność nie została dokonana, jak również to, czy bezczynność organu spowodowana została zawinioną lub niezawinioną opieszałością organu. W sprawach o udostępnienie informacji publicznej skarga na bezczynność przysługuje nie tylko w przypadku faktycznego „milczenia” (bierności) podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji, ale również w sytuacji, gdy podmiot ten stwierdza, że żądana informacja nie stanowi informacji publicznej lub nie podlega udostępnieniu. Wówczas sąd zobligowany jest do rozpoznania skargi i rozstrzygnięcia, czy żądana informacja jest informacją publiczną, i czy rzeczywiście wnioskodawca mógł skutecznie domagać się jej udostępnienia. Od razu należy w tym miejscu podkreślić, że aby można było uznać, iż nie zachodzi bezczynność w zakresie udzielenia informacji publicznej – także tej, której organ faktycznie nie posiada – podmiot zobowiązany do jej udzielenia w formie uregulowanej u.d.i.p powinien wypowiedzieć się w tym przedmiocie „zwykłym” pismem. Tylko w takim przypadku uwolni się od zarzutu bezczynności w sprawie. Identycznie powinien postąpić w sytuacji, gdy posiada żądane informacje, lecz z uwagi na ograniczenia dostępu nie może ich udostępnić (zob. wyrok NSA z 17.04.2013 r., I OSK 3109/12 – Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, dalej w skrócie: "CBOSA"), albo gdy podlegają one udostępnieniu w innym, niż przewidziany u.d.i.p trybie.

W myśl art. 21 u.d.i.p do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o udostępnienie informacji publicznej stosuje się przepisy P.p.s.a. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sądów administracyjnych, dla dopuszczalności skargi na bezczynność w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej nie jest wymagane poprzedzenie jej jakimkolwiek środkiem zaskarżenia na drodze

administracyjnej, ani wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa, o jakim mowa w art. 52 § 3 P.p.s.a (por. np. wyrok NSA z 24.05.2006 r., I OSK 601/05, CBOSA).

Mając wszystko to na uwadze Sąd uznał skargę wniesioną w niniejszej sprawie za dopuszczalną.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania skargi należy stwierdzić, że jej przedmiotem uczyniono bezczynność Wójta Gminy Bojadła w udostępnieniu skarżącemu informacji określonych we wniosku wysłanym pocztą elektroniczną na adres na adres urząd@bojadla.pl w zakresie dotyczącym zapewnienia opieki nad bezdomnymi zwierzętami i ich wyłapywaniem, które to zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2013 r., poz. 856) należy do zadań własnych gminy.

W niniejszej sprawie bezsporne było ustalenie, że żądana przez Stowarzyszenie Obrona Zwierząt informacja stanowiła rzeczywiście informację publiczną a także, że Wójt Gminy Bojadła jako organ gminy należał do kręgu podmiotów zobowiązanych do udzielania informacji publicznej.

Prawo dostępu do informacji publicznej wywodzi się z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r., nr 78, poz. 483 ze zm.), która w art. 61 ust. 1 stanowi, iż obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, a ponadto o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu (art. 61 ust. 2 Konstytucji). Ograniczenie tego prawa może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa (art. 61 ust. 3 Konstytucji).

Tryb udzielania informacji, o jakich mowa w art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji, określają ustawy (art. 61 ust. 4 ab initio Konstytucji). U.d.i.p. normuje podstawowe zasady oraz tryby udostępniania tego rodzaju informacji. Jednocześnie ustawa ta wprowadziła definicję legalną „informacji publicznej”, przez którą to informację należy rozumieć, zgodnie z art. 1 ust. 1 u.d.i.p., „każdą informację o sprawach publicznych”.

Przepis art. 6 ust. 1 u.d.i.p. zawiera przykładowe wyliczenie rodzajów informacji publicznej podlegających udostępnieniu, w którym znalazły się m.in. informacje o podmiotach władzy publicznej, w tym majątku, którym dysponują, o zasadach funkcjonowania podmiotów publicznych, w tym: trybie działania państwowych osób prawnych i osób prawnych samorządu terytorialnego w zakresie wykonywania zadań publicznych i ich działalności w ramach gospodarki budżetowej i pozabudżetowej, o danych publicznych w tym treść i postać dokumentów urzędowych, o majątku publicznym, w tym majątku jednostek samorządu terytorialnego (zob. art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. f, art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. b, art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a, art. 6 ust. 1 pkt 5 lit. c u.d.i.p.). W doktrynie zasadnie wskazuje się, że informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa (zob. M. Jaśkowska, Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa NSA, Toruń 2002, s. 28–29).

Przy takim unormowaniu żądane przez wnioskodawcę informacje w postaci danych i kopii umów w zakresie wylapywania/odławiania zwierząt bezdomnych i zapewnienia im opieki jako realizacja zadań własnych gminy ze środków publicznych, należało uznać za informacje publiczne w rozumieniu u.d.i.p.

Wobec powyższego przedmiotowy wniosek skarżącego musiał zostać uznany za wniosek o udostępnienie informacji publicznej w rozumieniu u.d.i.p.

Udostępnienie informacji publicznej następuje w formie czynności materialno-technicznej. Natomiast powiadomienie o tym, że żądana informacja nie jest informacją publiczną – „zwykłym” pismem. Zastosowanie w takim przypadku formy decyzji byłoby równoznaczne z jej wydaniem bez podstawy prawnej w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kpa (zob. np. wyrok WSA z 10.07.2013 r., II SA/Gd 295/13, CBOSA). Obowiązek wydania decyzji administrator ustawodawca przewidział natomiast w takich przypadkach (i tylko w takich), gdy żądana informacja jest informacją publiczną, lecz organ odmawia jej udostępnienia bądź zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania (zob. art. 16 ust. 1 u.d.i.p) – tj. gdy istnieją ustawowe podstawy do odmowy udostępnienia informacji publicznej (art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p, bądź przeszkody do jej udostępnienia w określony sposób lub w określonej formie (zob. art. 14 ust. 2 u.d.i.p).

W przedmiotowej sprawie organ nie kwestionował, że posiada żadaną informację, że jest ona informacją publiczną i informacji tej udzielił Stowarzyszeniu po wpłynięciu skargi na bezczynność (25 stycznia 2016 r.).

Termin do załatwienia wniosku przewidziany w art. 13 ust. 1 u.d.i.p wynosi nie więcej niż 14 dni od dnia złożenia wniosku. W dniu wniesienia skargi przez wnioskodawcę, Wójt Gminy Bojadła pozostawał w bezczynności – rozumianej ogólnie jako niezakończona sprawa w przepisany terminie – w załatwieniu wniosku skarżącego o udostępnienie informacji publicznej, ale przed dniem wydania wyroku przez Sąd ów stan bezczynności ustał. W rezultacie postępowanie sądowoadministracyjne w sprawie ze skargi na bezczynność Wójta stało się bezprzedmiotowe w zakresie orzekania o zobowiązaniu tego podmiotu do załatwienia ww. wniosku. Skoro bowiem organ załatwił wniosek, co do rozpatrzenia którego pozostawał w bezczynności, to tym samym zarzucany stan bezczynności ustał. W takiej sytuacji nie było jednak podstaw do oddalenia skargi, gdyż powodem oddalenia skargi może być tylko jej bezzasadność. Tymczasem w niniejszej sprawie podmiot zobowiązany (Wójt Gminy Bojadła) pozostawał w bezczynności w dacie wniesienia skargi – a więc skarga była zasadna. Jednak, skoro przed wydaniem wyroku organ przestał być bezczynny, to przestała istnieć sprawa sądowoadministracyjna – rozumiana jako ustalenie, czy istnieje potrzeba zobowiązania organu do podjęcia nakazanych prawem aktów lub czynności – a co za tym idzie - postępowanie w tym zakresie stało się bezprzedmiotowe. W takim przypadku już samo wniesienie skargi na bezczynność wywołało pożądaną skutek w postaci likwidacji bezczynności adresata wniosku.

Zgodnie z art. 149 § 1 P.p.s.a Sąd, uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4a, zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu lub interpretacji lub dokonania czynności lub stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa. Jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa. W myśl art. 149 § 2 P.p.s.a sąd, w przypadku, o którym mowa w § 1, może ponadto orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 P.p.s.a.

W sytuacji, gdy – tak jak w niniejszej sprawie – zarzucany stan bezczynności ustał po dniu wniesienia skargi, ale przed jej rozpoznaniem i rozstrzygnięciem przez

Sąd, to postępowanie sądowoadministracyjne, w części obejmującej zobowiązanie do załatwienia sprawy, o jakim mowa w art. 149 § 1 zdanie pierwsze P.p.s.a, podlega umorzeniu na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 P.p.s.a (por. uchwała NSA z 26.11.2008 r., I OPS 6/08, ONSAIWSA 2009, nr 4, poz. 63). W świetle dominującego aktualnie orzecznictwa sądowoadministracyjnego nie zwalnia to jednak sądu od podjęcia pozostałych rozstrzygnięć właściwych dla tego typu skargi – przewidzianych w art. 149 § 1 a P.p.s.a oraz (ewentualnie) w art. 149 § 2 P.p.s.a, tj. orzeczenia w kwestii charakteru (rażącego/nierażącego) bezczynności oraz (ewentualnie) w przedmiocie wymierzenia organowi grzywny (zob. np. postanowienie NSA z 26.07.2012 r., II OSK 1360/12; wyrok NSA z 15.01.2013 r., II OSK 2390/12 – CBOSA).

Mając wszystko to na uwadze Sąd, na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 P.p.s.a, umorzył postępowanie sądowoadministracyjne w zakresie zobowiązania Wójta Gminy Bojadła do załatwienia wniosku (pkt I sentencji wyroku).

Z kolei oceniając zaistniałą w sprawie bezczynność (pkt II sentencji wyroku), Sąd uznał, że miała ona miejsce z rażącym naruszeniem prawa (pkt III sentencji wyroku). W orzecznictwie akcentuje się, iż rażącym naruszeniem prawa będzie stan, w którym bez żadnej wątpliwości i wahań można stwierdzić, że naruszono prawo w sposób oczywisty. Kwalifikacja naruszenia jako rażące musi posiadać pewne dodatkowe cechy w stosunku do stanu określanego jako zwykłe naruszenie. Podkreśla się także, iż dla uznania rażącego naruszenia prawa nie jest wystarczające samo przekroczenie przez organ ustawowych obowiązków, czyli także terminów załatwienia sprawy. Wspomniane przekroczenie musi być znaczne i niezaprzeczone. Rażące opóźnienie w podejmowanych przez organ czynnościach ma być oczywiście pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia (vide: wyrok NSA z dnia 21 czerwca 2012 r., w sprawie sygn. akt: I OSK 675/12; postanowienie NSA z dnia 27 marca 2013 r., w sprawie sygn. akt: II OSK 468/13 oraz wyroki WSA: we Wrocławiu z dnia 10 kwietnia 2014 r., w sprawie sygn. akt: II SAB/Wr 14/14; w Poznaniu z dnia 11 października 2013 r., w sprawie sygn. akt: II SAB/Po 69/13; w Poznaniu z dnia 11 marca 2015 r., w sprawie sygn. akt: IV SAB/Po 19/15 i inne; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

W przedmiotowej sprawie samo naruszenie art. 13 ust. 1 u.d.i.p, w którym określono termin na rozpoznanie wniosku o udostępnienie informacji publicznej na do 14 dni od dnia złożenia wniosku, miało charakter znaczny, wniosek rozpoznano

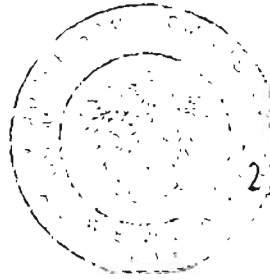
bowiem 25 stycznia 2016 r. czyli po upływie ponad roku od dnia 4 stycznia 2015 r., wskazywanego jako dzień złożenia wniosku. Już samo tak znaczne przekroczenie terminu, oznacza, że miało miejsce rażące naruszenie prawa. Do uznania, że doszło do rażącego naruszenia prawa niezbędne jest także, jak wyżej wskazano, że przekroczenie jest oczywiście pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia, bierność organu jest ewidentna i niezaprzeczalna. Ocena czy doszło do rażącego naruszenia prawa wymaga indywidualnej oceny każdego przypadku. Jak wynikało z przedmiotowej sprawy organ wniosek o udostępnienie informacji publicznej otrzymał 4 stycznia 2015 r. Organ nie rozpoznał wniosku w ustawowym terminie i czynności podjął dopiero po monitowaniu drogą mailową przez skarżącego (mail z 16 lutego 2015 r.). Zaznaczyć w tym miejscu należy, że wnioskodawca nie ma obowiązku monitowania i wielokrotnego ponawiania wniosku. Organ udzielił – również drogą mailową – odpowiedzi 23 lutego 2015 r., z tym, że na niewłaściwy adres mailowy. Uchybienia organizacyjne oraz niezawinione pomyłki pracowników organu nie wyłączają jednak możliwości przypisania organowi bezczynności, gdy wskutek tych zaniechań dochodzi do niepodjęcia czynności, której obowiązek podjęcia ma podstawę ustawową lub też gdy czynność ta zostaje wprawdzie podjęta, ale po terminie przewidzianym w ustawie (vide wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z 8 lutego 2016 r., sygn. akt II SAB/Bk 5/16, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Organ w niniejszej sprawie udzielając informacji skorzystał także z formy pisemnej, wysyłając żądane informacje listem zwykłym. Organ powinien jednak doręczyć pismo za pokwitowaniem, nazywanym „dowodem doręczenia”, czy „potwierdzeniem odbioru”. Wtedy miały pewność, że informacja dotarła do wnioskodawcy.

W ocenie Sądu Wójt Gminy Bojadła naruszył w tej sprawie w sposób rażący przepisy prawa w zakresie rozpoznania w terminie wniosku, albowiem opóźnienie było znaczne i ostatecznie udzielił skarżącemu prawidłowej odpowiedzi na wniosek, przed dniem wyrokowania (25 stycznia 2016 r.).

Sąd nie uznał za zasadne wymierzenia organowi grzywny przewidzianej w art. 149 § 2 P.p.s.a, albowiem byłaby to już zbyt idąca dolegliwość skierowana w stosunku do organu.

O kosztach Sąd orzekł w pkt IV wyroku na podstawie art. 200 i 201 § 1 P.p.s.a, w zw. z § 21 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801), zasądzając na rzecz skarżącego koszty pełnomocnictwa w kwocie 480 zł i zwrot uiszczzonego wpisu w wysokości określonej w § 2 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r., nr 221, poz. 2193 ze zm.) wynoszącej 100 zł.

na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

24.04.2016

Janina G. Gąbka
Janina G. Gąbka